

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. R.**, zastoupen Mgr. Davidem Oplatkem, advokátem, se sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2015, č. j. 858/DS/2015, JID: 37133/2015/KUUK/Piš, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2016, č. j. 75 A 14/2015 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 12. 12. 2016, č. j. 75 A 14/2015 - 62, (dále jen „napadený

rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2015, č. j. 858/DS/2015, JID: 37133/2015/KUUK/Píš, (dále jen „napadené rozhodnutí“).

pokračování

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odboru dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 8. 2014, č. j. MMCH/66777/1128/2014/OdaSČ/Šp, (dále „prvostupňové rozhodnutí“) kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1, a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce **žalobu**. Žalobce namítal, že doručování prvostupňového rozhodnutí bylo stíženo podstatnou vadou, konkrétně porušením § 23 odst. 4 poslední věty zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neboť zásilka nebyla vhozena do domovní schránky žalobce po uplynutí úložní doby 10 dnů, tedy dne 10. 10. 2014, proto se v jeho případě nemohla uplatnit fikce doručení. Do sféry dispozice žalobce se zásilka s rozhodnutím dostala až o 4 dny později, dne 14. 10. 2014.

[4] Krajský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. S odkazem na ustálenou judikaturu se zabýval toliko tím, zda byly dány důvody pro zamítnutí odvolání pro opožděnost. V daném případě bylo možné podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně do 15 dnů ode dne jeho oznámení, o čemž byl žalobce v tomto rozhodnutí také řádně poučen. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak bylo žalobci doručeno v souladu s § 24 odst. 1 s. ř. fikcí dne 9. 10. 2014, který byl posledním dnem desetidenní úložní doby, během níž si žalobce mohl tuto písemnost vyzvednout na poště, k čemuž byl v zanechaném oznámení o jejím neúspěšném doručení vyzván a současně poučen o právních důsledcích jejího nevyzvednutí. Posledním dnem lhůty k podání odvolání byl tudíž pátek 24. 10. 2014. Jelikož však žalobce podal odvolání prostřednictvím své zástupkyně až dne 27. 10. 2014, je zjevné, že odvolací lhůta uplynula marně, a žalobce tak podal odvolání opožděně.

[5] Zamýšleným účelem vkládání písemností do schránky, byť po jejich doručení nikoliv fakticky, ale pomocí právní fikce uložením, je možnost, aby se adresát alespoň dodatečně mohl s jejich obsahem seznámit, přestože si je v úložní době nevyzvedl. Krajský soud dospěl k závěru, že okamžik vložení písemnosti do adresátovy domovní schránky nemá vliv na okamžik doručení písemnosti podle § 24 odst. 1 s. ř. Případné prodlení při vložení písemnosti do schránky adresáta nezpůsobuje neúčinnost doručení a zpoždění s tímto úkonem spojené nemůže mít žádný vliv na den doručení fikcí. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal **kasací stížnost** s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), a to z důvodu nesprávného právního posouzení krajským soudem. Stěžovatel předně podrobně zrekapituloval obsah žaloby.

[7] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou, týkající se podstatných vad doručení zásilky s prvostupňovým rozhodnutím. Stěžovateli nebyla

doručena do jeho poštovní schránky výzva k vyzvednutí zásilky a nebyl řádně poučen o právních důsledcích podle § 24 odst. 5 s. ř. Doručení mu byl pouze dopis s prvostupňovým rozhodnutím, ve kterém je uvedeno poučení týkající se fikce doručení. Jak dlouho byl tento dopis na poště uložen, nebylo možné z informací z obálky identifikovat, a stěžovatel tudíž nemohl zjistit, kolik času z lhůty pro podání odvolání již uběhlo. Obálka s rozhodnutím nebyla zaměstnancem České pošty řádně vyplněna. Pokud by byly údaje řádně vyplněny, žalobce by byl s lhůtou pro odvolání řádně seznámen. Stěžovatel se tedy mylně domníval, že doručení fikcí proběhlo až 13. 10. 2014 a lhůta pro odvolání skončila 28. 10. 2014.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 46, k závěru, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 s. ř. nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta. Soud v tomto rozhodnutí v bodě 28 uvedl podmínky pro doručení fikcí. Podmínka zanechání výzvy a poučení v domovní schránce v tomto případě nebyla splněna.

[9] Stěžovatel považuje závěry soudu v napadeném rozsudku týkající se fikce doručení za nesprávné a ztotožňuje se s disentančním stanoviskem soudce Karla Šimky. Na okraj stěžovatel dodal, že byl v celé věci aktivní a podal podnět k přezkumnému řízení, který byl posouzen negativně, a to po 4 měsících, kdy správní orgán je povinen sdělit tuto skutečnost do 30 dnů. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že byla podána osobou oprávněnou včas a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost **není důvodná**.

[12] Podle § 23 odst. 1 s. ř. *nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Podle § 23 odst. 4 s. ř. se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Uplynutím desetidenní lhůty nastává fikce doručení, písemnost se tedy posledním dnem této lhůty považuje za doručenu (§ 24 odst. 1 s. ř.).*

[13] Stěžovatel v podané žalobě rozporoval pouze to, že správní orgán I. stupně nerespektoval větu poslední § 23 odst. 4 s. ř., tedy že zásilka nebyla po uplynutí 10 dnů vložena do domovní schránky, a adresát nabyl objektivní možnost seznámit se s ní až 14. 10. 2014, fikce doručení se proto nemohla uplatnit. Námitka, že stěžovateli nebylo v souladu s § 23 odst. 4 s. ř. do jeho poštovní schránky vloženo oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a stěžovatel tak nebyl řádně poučen o právních důsledcích dle § 24

pokračování

odst. 5 s. ř. a námitka, že na obálce zásilky, ve které bylo prvostupňové rozhodnutí doručováno, zcela chybí údaj, kdy byla zásilka vložena do schránky a kdo tak činil, byla uplatněna v podání ze dne 15. 7. 2015 (replika k vyjádření žalovaného), doručeném soudem dne 16. 7. 2015. Stěžovatel se chtěl v replice skutkově vymezit proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 As 58/2013-46, proto uvedl, že v jeho případě mu do schránky nebylo vloženo oznámení o neúspěšném doručení písemnosti.

[14] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 3. 2015, a žalobní námitky tak musely být uplatněny ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud na s. 3 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že přezkoumává zákonnost rozhodnutí pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s.

[15] Správní spis předložený žalovaným obsahuje na č. 1. 40 doručenkou připojenou k rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, v jejímž levém horním rohu je uvedeno: „Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení... Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 29/9 14.“ Dále je na doručence uvedeno: „Zásilka byla vložena do schránky dne 14. 10. 2014“. Z doručanky, jež má povahu veřejné listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 4 Azs 278/2004 – 58, všechna citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), plyne, že prvostupňové rozhodnutí bylo připraveno k vyzvednutí dne 29. 9. 2014 a adresátovi bylo zanecháno poučení. Následujícího dne počala běžet desetidenní lhůta k vyzvednutí zásilky, která skončila dne 9. 10. 2014. Marným uplynutím lhůty došlo k doručení fikcí a počala běžet patnáctidenní lhůta k podání odvolání (§ 83 odst. 1 s. ř.). Ta skončila dne 24. 10. 2014 a prvostupňové rozhodnutí nabylo dne 25. 10. 2014 právní moci. Odvolání, které stěžovatel podal dne 27. 10. 2014 proto bylo zjevně opožděné.

[16] Nejvyšší správní soud vychází ze skutečností vyplývajících přímo z dokumentu, který má povahu veřejné listiny a neztotožňuje se proto s tvrzením stěžovatele, že mu nebyla doručena výzva k vyzvednutí zásilky a nebyl řádně poučen. Stejný závěr učinil i krajský soud, když z obsahu správního spisu mimo jiné zjistil: „Dle doručanky byl žalobce vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo mu zanecháno poučení a zásilka byla k vyzvednutí na poště připravena dne 29. 9. 2014. (...) si žalobce mohl tuto písemnost vyzvednout na poště, k čemuž byl v zanechaném oznámení o jejím neúspěšném doručení vyzván a současně poučen o právních následcích jejího nedoručení“. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou námitku, že podmínka zanechání výzvy a poučení v domovní schránce nebyla splněna, nadto upozorňuje, že stěžovatel toto tvrzení neuplatnil přímo v žalobě.

[17] V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, publ. pod č. 3524/2017 Sb. NSS, soud dospěl k závěru, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Na závěr připomenul podmínky pro doručení fikcí: správná doručovací adresa, žalobce byl vyzván k vyzvednutí písemnosti a poučen, uplynula úložní doba a žalobce si doručovanou písemnost na příslušné poště nevyzvedl.

[18] Nejvyšší správní soud má za to, že v posuzovaném případě byly podmínky pro doručení fikcí splněny, a to včetně podmínky vyzvání k vyzvednutí písemnosti a poučení.

Ani nevyplnění údajů na obálce s rozhodnutím, které bylo vloženo do domovní schránky po marném uplynutí lhůty k vyzvednutí zásilky, tak nemohlo mít vliv na doručení fikcí. I v tomto případě se jednalo o námitku, kterou stěžovatel uplatnil až v replice, a Nejvyšší správní soud za daných okolností neshledal pochybení krajského soudu, který se s touto námitkou nevypořádal.

[19] K námitce nesprávného právního posouzení Nejvyšší správní soud uvádí, že rozšířený senát ve svém nedávném rozsudku právní názor na otázku vztahu doručení fikcí a vhození doručované písemnosti do schránky dostatečně zřetelně vyjádřil, čehož si je vědom i sám stěžovatel. Nejvyšší správní soud je povinen k tomuto rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu přihlédnout a ve věci, která je skutkově a právně shodná jako věc, která byla řešena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, postupovat podle tam uvedených závěrů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2010, č. j. 1 As 77/2010 – 95).

[20] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu